

15. szám.
Dec. 8-án 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz szeptember—december hóra 2 ft. 10 kr. új pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. — **Kiadó-hivatal** : Pesten egyetem-
uteza 4-dik szám.

VII. kötet.

A chinai mandarinok.

(Kormányférfiaink emlékkönyvébe.)

Az a boldog China, melynek furcsaságin
Annyit neveltünk, míg volt kedvünk nevetni;
Az a mesés bünbak, mely csúfolni hí fel
S gonosz példájával más hibáit menti;
Az a sokszor gúnyolt mennyei világrész,
Melynek helyt kell állni titkos rejtett szóban:
Mikor visszaélés-, pangás-, tehetlenség-
S főleg hivatalos önkényről ha szó van;
E furcsa Chinának is van története.

Chinának császára korlátlan hatalmú,
Hadserege van nagy, minden fegyvernemben;
Kitelik a népből, meggyőzi a kincstár;
Tömérdek a pénz ott és olesó az ember. —
Trónja rendíthetlen: hisz a napnak öcsese!
Bálványistenénél előkelőbb rangja;
Mert ez csak ijeszget memydörgő szavával;
De neki le is üt, hova kell, haragja.
Chinában a császár a látható Isten.

Egyszer a hatalmas China császárijának
Ötlete jött, mely egy özönvizzel ér föl.
Mi volt az, mi nem volt? miben állt a mérge?
Azt most ne fürkészszük hegyéről, tövéről.
Elég annyit tudni, hogy ez ötlet által
Hadsereg elpusztul, nép egymásra lázad,
Vérbe ful az ország, bálvány összeomlik,
Lángba borul a trón s felgyújtja a házat.
Lerontja egy ötlet, mit ezredév épít!

A császár kimondá: hogy ki e szavának
Ellene szót emel, meghal! — Mit tevének
A trón gyámolói, a böles mandarinok,
A kormányonülő országnagyok, vének?
Kik hallák a mondást: „ki ellentmond, meghal!”
Kik látták a romlást: „ki hallgat, elpusztul.”
Midőn szólni halál, de hallgatni vétek! —
Nézték? mint vesznek el minden országostul?
Nem azt cselekedték a böles mandarinok.

Fölmentek egyenkint császár trónja elé,
Utánuk egyenkint, négy rabszolga által
Vállakon emelve, hozták — a koporsót; —
Ott letették — s ők a trón előtt megálltak:
„Uram, szólni jöttem; — itt van a koporsóm. —
Fejem a tied; de a szavam népedé! —
Térj meg!” — — Három szónok koporsóba feküdt;
A negyedik győzött! — és az ország megélt
Igy tettek Chinában az ország nagyjai. —

K—s M—n.

Hogyan lett a szentkirályi sváb, a mezőörsi magyarnak legjobb barátja?

E cím alatt találtam az elmondandó történetet egy régi, e század első éveiben írt kéziratban — miután ezen igaz történet sok jellemzőt tartalmaz, mind a magyar mind a németre nézve, nem tartom feleslegesnek ezen elbeszélést kiemelni a kevesektől ösmert poros hagyományból, az Üstökös világra szóló sorai utján az általános ismeretnek átadni.

Barczi Jánosnak szenvedélyes foglalatosságai közé tartozván az almakereskedés, egy hideg decemberi napon átrándult fiával együtt Szentkirályra, hogy ott a németektől a kellő almamenyisígyet beszerezze.

Bejutván a faluba, hirtelen oly zivatar keletkezett, hogy lovastól, fiastul, mindenestül majd az Isten hidege vette meg az utca közepén. Kuczorgott szállásért, de hiába, egyetlenegy résztvevő kebelre vagy barátságos fogadásra sem talált az egész faluban. — Nem győzván azonban tovább a czérnával, kapja magát és minden teketória nélkül behajt egy német udvarába, kereken kimondván, hogy ha tolják is, szent ugyse onnét ki nem megy.

A hivatlan vendég láttára duzzog a német, szórja egyremásra a szekermenteket, de Barczi ennek ellenére kifogja lovait, beviszi az istállóba, ellátja a szükségesekkel, és bemegy fiastul a szobába melegedni.

Barczi néz egy darab ideig, és türelmesen várja a meghívást, végre, midőn a németek evés közben dadognak, fiához fordul, mondja :

— Halld fiam, de szívesen hívogatnak minket, ne vessük meg hát őket, jöszte ülünk közbük és együnk.

Ugy is lett.

A németek néztek, ki nevetve, ki káromkodva, de Barczi csak hozzálát a husos káposztához, s midőn hallá őket szitkozódni, ismét mondá a fiának :

— Lásd fiam, azért haragusznak, miért nem veszünk hust is.

Nyul tehát a tálba, s kiböki magyarosan a szebbik darabot, de bezzeg megadta az árát. Miután ez azon pont, melyért az eb is kifakad társai ellen, a németet is kiforgatta minden béketűréséből, és kapván egy öreg kést, úgy megüti Barczi kezét, hogy a hust villástul együtt az asztalra ejti.

Azonban a nagytürelmű Barczi folytatja

munkáját, megeszi az első darab hust, kiveszi a másodikat, erre a németek méregetől eltelve futnak az asztaltól s magukra hagyják a vendégeket.

— No fiam, — mondja ekkor Barczi, — már most egész helyes gazdák vagyunk. — És határtalanul jól lakván, aludtak egész reggelig.

Reggel ellátván lovait, bemegy ismét a szobába, leül a kályhához és várja a németeket reggelizni, de azok is okosokká lettek, hogy kenyeret se vettek elő addig, míg a kelletlen vendég el nem ment, mit is észrevévén Barczi, felkel a kályhától s kezet nyujt a szíves gazdának, de ez eltasztván magától, minden szitkát elővette éhgyomorra.

— Ne haragszi édes sógor, bizon mind bezal, — mondja neki Barczi de ezzel sem kérlelhetvén meg — jer fiam, menjünk, mond, mert a sógor úgy megböszült, hogy helyre hozni lehetetlen.

S így utnak indultak.

II.

A német, hogy drágábban adhassa el almáját megtartotta mind, csak később farsang felé indult velük utnak Örs tájékára.

Egy kocsival Örsre is vitt, szerencsétlenségére épen olyan zivatar érte őtet, mint Barczi Szentkirályon, sőt keményebb, és miután a vendégfogadó minden helyisége tömve volt az ott keresztül menő katonasággal, a jámbor csaknem kénytelen volt az utcaközepén almástul, mindenestül megfagyni.

De Barczi reá ismervén németjére, kiszalad fiával, és a vendéget kocsistól lovastól betereleli udvarára, kifogatja lovait fiával, szénát zabot vitet nekik, a németnek pedig azt parancsolja, hogy semmiről se aggódjék, hanem menjen a szobába és melegesse a hidegtől majdnem megdermedt testét.

Barczi egy kamarát nyit, földre gyékényeket terít, az almát, hogy meg ne fagyjon a kocsiról mind behordatja, az ajtót becsukja és a kulcsot a németnek adja által.

Bámult a német a magyar vendégszeretétén, pedig ez még csak a kezdet volt.

Mert miután mindezeket ily gondosan elintézte, kiadta az ordret a feleségének, hogy olyan vacsorát készítsen, mintha lakodalmat tartana; a menyecske duzzogott egy kissé, de miután az

ellenmondást tűrni nem tudó gazda töröm rontommal fenyegette, szépen meghajolt kívánata előtt. — A menyecske nekitürközzén, úgy süt főz, hogy a sógor a kályhánál a csupa készülettel is jóllakott. Tyúkhus-leves vékony metélttel, disznófej méz, eczet és tormából készült mártalékkal, töltött-káposzta disznó orrával, egy tál hurka és kolbász keverve, egy tepsi töpörtös pogácsa, mákos és káposztás rétes, végre ludpecsenye, véle : vére, mája, töpörtője, és untig bor, képeztek a vacsorát.

Elkészülvén a vacsora, behozza a menyecske a levest az egész tyúkkal :

— No eszni, — mond Barczy a vendégnek.

A német, noha korgott már a hasa, de a félnékek szokása szerint uraltatni kívánván magát :

— Keszene, ugymond, ites sógor nem esznyi.

— De Isten lelkiem ucse, — mond B. — én nálam muszi esznyi!

Oda ültek tehát az asztalhoz és kezdődik a tragoedia.

A német, mint már fentebb is említém, anynyira el volt éhezve, hogy kinjában se magyarul se németül nem tudott, mohón kapván tehát a magyar szívességet, már a levesből és tormából úgy ellakott, hogy a töltöttkáposztánál erősen szabódni kezdett, mondván :

— Ites sógor nem lehet megesznyi.

— Esznyi német, — mondá hangosan Barczy, — mert ezentul török háboru kezdődik, — a hangos szóra ismét hozzálátott a koma, hanem kis idő múlva szánandó arczczal mondá :

— Ites matjar, nem lehet megesznyi.

Ekkor megragadá Barczy két vállánál a sógort s megrázta, mint a zsákot, hogy több férjen bele.

Igy ment utóbb is minden ételnél, mert minnekutána a német előre úgy beitta és ette magát, hogy a léleknek is alig volt benne szállása, minden ételnél és italnál kénytelen volt mondani : „ites magyar nem lehet!“ B. pedig mindannyiszor irgalmatlanul megzökentette.

Ezen a nótán elvégezvén a vacsorát, miután a német egyáltalában, nem tudta hányadán van, Szkirályon van-e vagy pokolban? B. ágyat vetett neki az első szobában, felöleli sógorát, beleteszi a puha ágyba, és saját emberségére hagyván ötlet, aludni ment.

Felébredvén hajnalban, midőn már azt gondolta, hogy az ünnep completája is elmúlt, csizmát huzván, be megy sógorához.

— No sógor, — ugymond, — hogy-hogy?

— Rosz rosz, — lön rá a felelet.

— Semmit se tesz, — mondá B. — ha rosz, majd megjobbítsuk; — ezzel szobájába visszatérvén, megyhagyja nejének, hogy törkölpálinkát készítsen és főzzön mellé jó eczetes levest.

Megvirradván, összedült sógorát helyre és talpra állítá, megmosdatá, bevitte a szobába, s együtt reggeliztek jóízűen. E közben mondá B.

— Sógor! nézz most jól a szemembe, és mondd meg, ha ismersz-e engem?

— Ites sógor, nem ismersz, soha nem látik.

— De menküt nem látik, mond B. de meg is vertik, emlékezel-e arra a magyarra, ki fiastul nálad volt, hivatlan asztalodhoz ült, és te a darab husért jól megütötted a kezét disznóölő késseddel?

Int a német hogy emlékszik.

— No én vagyok hát az, — mond B. — mikor töled bucsuzni akartam, megmondottam akkor ugy-e, ne haragszi ites sógor, mind peczall! de te nem hitted. Ime én megtartottam szavamat, mindent megfizettem, a vacsorát jó vacsorával, a gorombaságot gorombasággal, de mégis azon különbséggel, hogy te azért ütöttél, mivel ettem, én pedig azért, mivel nem ettél. — Becsüld meg ezentul a magyart, mert az inge is tiéd, ha jó lélsz, azonban, ha gorombáskodol vele, szintén nem marad adósod.

Ezen történetnek a lett a vége, hogy a két ember holtig legjobb barát lett, s úgy járt egyik a másikhoz mint haza.

X. X.

Hol van most Garibáldi ?

Ha az ember hús kül- és belföldi lapot összeolvas, akkor e következő hiteles adatokat tudja meg felőle :

Egy és ugyanazon dátumu napon látták Garibáldit hitelesen értesült személyek. 1. *Caprérában*, a mint szedte a *krumplit*. 2. *Nápolyban*, a mint karonfogva sétált *Viktor Emanuellel*. 3. *Milánóban*, a mint tit-

kon találkozott *Klapkával*, 4. *Nolában*, a mint *attilákat* szabattott *Türrel*; 5. *Párisban*, a mint a *császárnál* audiencián volt. 6. *Czetinyében*, a mint a *vladikával* kezét szoritott. 7. *Bukarestben*, a mint a *caprerai krumplikat* árulta. 8. és a *tengeren*, a mint a *tengeri kigyóval* szövetkezett. Annyi bizonyos, hogy nro 9. *Debreczenben van*; egy fűszerszámos bolt czimerén.

A pénztárnoknö álma.

Édes álmak túlvilága
Tükrödzék a szűz előtt,
S ő a tündér szép virága
Varázsfényben tündöklött.

Aranykornak vitézfénye
Dicső színben felmerült,
S ő e kornak bájoló lénye,
Pompás arany trónon ült.

Vára mindig nyitva tárva,
Örök ünnepély a rend;
És e szűznek szíve árva! —
Ki lesz az kit szeretend?

Ennyi vetélytárssal szemben
Veszélyes a helyzetök,
Míg a forró szerelemben
Keserves az életök.

Mert e hölgynek szemepárja
Annyi tűzzel ragyogott,
Hogy a csillárfénynek árja
Mellette csak pislogott.

És a bornak pezsgő tüze
Nem volt olyan szédítő,
Mint e fényes terem szűze
Ezen bájoló tündérnö.

Piros szája rózsaszírom,
Égi dallam zeng ha szól.
Nyakát, kezét — le sem írom:
Hajnal szötte harmathól?

Ő mindaddig nem is sejté,
Hogy oly bájló, hogy oly szép.
Álma mondta, s nem felejté,
Tudta most, hogy varázskép!

Most az éjnek csöndes árnyát
Piros hajnal váltja fel,
Fülemüle piczi szárnyát
Lebegtetvén dalra kel.

Im eltűnt az ábránd képe
Hogy a hajnal meghasadt;
De azért a terem szépe
Hiány nélkül megmaradt.

Nem volt többé arany tróna
Csupán politérozott.
Most a kávéház a hona,
Üldögelni itt szokott.

Terme most is nyitva vala,
Sok levante hozzá járt,
De a trónnak magas fala
Képez most egy erős várt!

M. G. E. B.

Korrajzok.

XXII.

„Fogsz mingyárt enni szépen?!“

Petitió.

Egy kétféjű vándormadarhoz.

Nagyságos kétféjű sas asszonyosság!

Alulírottak, igen alázatos tisztelőid, hallván azon örömhirt, hogy állandó fészkedet a Budapesti hirlap és Pesti Ofner Zeitungok hegyormain elhagyád, bármily nehezen sajnáljuk is eltávozásodat, de tudván azt, hogy a természet rendeltetése, mely a vándormadarak kebleibe azon csodálatos *instinktust* oltotta, miszerint megérezvén a hidegebb idők közeledését, melegebb tájak felé távozzanak, megnyugszunk elrepülésedben s iparkodunk vigasztalódnál nálad nélkül; hanem egyúttal bátorkodunk figyelmeztetni, hogy hosszas ittléted alatt számtalan apró fióksasocskákat méltóztattál szaporítani a mi lapjaink völgyeiben, mely ártatlanok még meg sem tollasodhatván, fáznak és aggódnak a jövőd miatt; tudván azt, hogy az anyjuk már szárnyra kelt; őket pedig itt hagyta vala. Méltóztassál tehát kegyesen visszaemlékezni hátrahagyott kisdedeidre, a kik ohajtanának mind utánad menni s vidd őket magaddal, oda, a hol szivesebben láttatnak. Egyúttal bátrak vagyunk ide írni az árjegyzéket, a mennyiben nekünk egy ilyen *kis sasnak* a táplálása egy esztendőn által került.

A kis sasfiúk (stemplik) etetése került:

1. a Pesti naplónál circa	9800 forintba.
2. Magyar Sajtó— „	8100 „
3. Pesti hirnöknél „	5200 „
4. Idők tanuja— „	4500 „
5. Vasárnapi és Politikai—	8200 „
6. Hölgyfutár— circa	1400 „
7. Divatcsarnok— „	600 „
8. Képes ujság— „	700 „
9. Nefelejts— „	600 „
10. Napkelet— „	800 „
11. Nővilág— „	900 „
12. Színházi lapok— „	300 „
13. Bolond Mihály— fél év alatt	1000 „
14. Üstökös— (authentice)	1604 ft. 32 kr.

Mely árjegyzékünk visszafizetéséről nem is álmodva, de a jövőben való elmaradását szívünk szerint óhajtozva maradunk „a távolban legforróbb“ tisztelőid; a fentírottak. Mindnyájuk nevében, ellenjegyezte Kakas Márton, m. p. (olvasd *man probirt's*).

Ki tudná mi az ?

- Sáró nénő, ki az az úr e? — kérdi a pór leánya az előtte sétáló uradalmi fiscalisra mutatva.
- Ur is te jó bolond, fiskáros jött meg Egerbü.
- Neeszi minő ületyi van — szólt a leánya az általa még soha se látott fecskefarku frakkra bámulva.

— Ületyi is a te, ém valamit tartanak abba, ki tudná a fiskárosok fortélyát kitanulni, mit dugnak bele oda hátra.

A Vasárnapi Ujság gólyáit hogy cse- rélték fel.

Egy gazdatiszt erdőcsőszével hordatván el pajtá-
sától ujságait, nagyon feltűnt a csősznek, hogy az
ujságon mindig két gólyát látott, miért is
kérdé az ispántul, mit fizethet ő ezen haszonta-
lanságért?

— Bizony pénzt kell érte adni, mert látod,
ezen a vidéken gólyát se látnék, ha Pestről nem
küldözgetnék.

A csősz feltette magában, hogy ha ispánja
mint alföldi születés olyan nagyon szerelmes a
gólyába, nagyobb kedveskedést nem tehet neki,
mintha a Sárrétiről egy pár eleven gólyafut
szerez számára.

Egy vasárnap reggel ünnepélyesen öltözve
beállit hozzá a csősz felesége, s kendőbe két
szép gólyafut tesz fel az asztalra, azon szives
ajánlattal, mikint azt férje küldi ajándékba, ne-
hogy azután is pénzért hordassa a pingált ko-
kosztirkut. (Oláhul a gólyát kokosztirknak ne-
vezik.

Miért utazott el a francia csá- szárné Skóthonba?

Eddigelé e kérdésre különböző hirlapokból
e következő adatokat birtuk összeszedni.

1. Mert beteg volt, s egy skót csudadoktor-
tul reméli meggyógyítását.

2. A párisi levegő nem jót tesz neki, a skót
ködös athmosphaerát kedvezőbbnek találja.

3. Testvéreinek halála annyira hatott rá,
hogy azt a várost sem akarja látni, mely rá em-
lékezteti.

4. Fould, pénzügyminiszter nem akart elég
költséget tenni Alba herczegnő temetési pom-
pájára.

5. Megforditva. Fould miniszter tett a császárnál
panaszt a császárné pazarlásai ellen.

6. Nem úgy van! A császár maga küldte el, mert a
pápa érdekében intrikázott.

7. Dehogy úgy van. Ő maga kérezkedett el, hogy
ne legyen részese a császár uj politikájának.

8. Skott Waltert akarja a helyszínén tanulmá-
nyozni.

9. Más van a dologban : Bacciochi császári komor-
nyik nem akarta beereszteni a császár magánszobájába
mikor annak épen valami kényes találkozására volt.

10. Vélemény épen megforditva adja elő az esetet.

11. Titokban az angol királynéval akar találkozni
mint politikai emissarius.

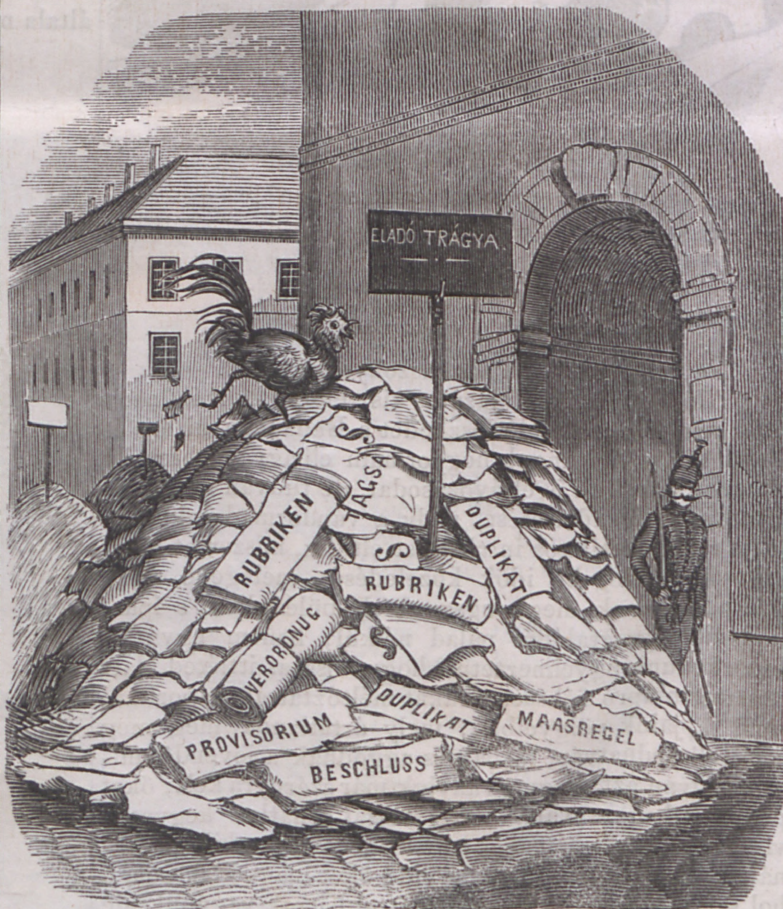
12. A skót divatot tanulmányozni ment.

13. Hogy ürügye legyen Napoleonnak átevezni
Angliába, családi controversiák kiegyenlítésének örve
alatt.

14. El se ment, csak a világot bolonditják vele.

Korrajzok.

XXIII.

Eladó trágya hirdettetik.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

- Kész-e a mentém, polgártárs?
 — Dehogy kész.
 — Pedig tegnap azt ígérte, hogy mára meglesz.
 — Hát tehet az ember arról, ha a legények egész éjjel *sasokat szedni* járnak.
 — Vagy úgy? no már az más.

— X. úr. Barátom, semmi sem könnyebb, mint *fáklyás zenét* kapni; én ezelőtt két hónappal egy körutamban kaptam legalább harminczat.

Y. úr. Tégy most egy másik körutat, majd meglátod, hogy kapsz *macskazenét* háromszázat; ez még sokkal könnyebb.

— A pesti megyei értekezleten, a gyülekezet tagjai nemzeti színű kokárdákat fognak viselni „1848“ felirattal. „A néma *gyerekek* is meg lehet a szavát érteni!“

— Márton. No Miska, tudod-e, hogy mi az a *deklínáció*?

Miska. De — egy kicsit sejtem.

Márton. Hát majd én mingyárt megmagyarázom neked; a *declinációnak* hat esete van; melyek e következők: *nominativus, genitivus, dativus, accusativus, vocativus* és *ablativus*. — A mikor *mi declináltunk*, akkor csak a *három első* esetet ismertük, melyek: *nominativus (nevező) genitivus (birtokló) dativus (adogató)*; mikor pedig *minket declináltak*, akkor csak a *három utolsó* esetet ismerttetgették velünk, ugymint ezeket: *accusativus (vádoló) vocativus (idéző) és ablativus (elvevő)*.

Miska. Igaz a!

- — Hová megyem gazda?
 — Hazafelé katona uram.
 — Nem kee, — hanem én hová megyem?
 — Nem tudom katona uram.
 — Hogy hinak azt ott?
 — Tehén, katona uram.
 — Tehén, ott a füled, az a hosszú görbe az is hinak.
 — Igen bizony, szarvas tehén.
 — No hát abba megyem.
 — Vezérelje jó szándoka.
 — Hát ez a szarvasut?
 — Ugyvan. Ez a *szarvasi országut*.

- — Utra megyek, kérek alássan passzust.
 — Hát mi a neved?
 — Jakab.

- No! a másik neved?
 — Jakab.
 — Hogy hinak neked, két neved?
 — Jakab Jakab.
 — He-e, hát több neved nincs neked?
 — Minek uram, elmegyek én evvel is.

- — Hogy ez a játék?
 — Öt garas, vegye meg, ugy-e szép?
 — Hát ez a kis ló? e jó lesz a gyerekeknek.
 — Két garas.
 — Két garas? hisz jóformán faragva sincs.
 — Igen ám, de nézze, sip is van benne, fujja csak.
 — No nézze csak komám asszony, mit ki nem talál a . . ta németje, a ló hátuljába sipot dug, a magyar emberrel fujtja.

Péter — Pál.

— Pál. Koma! jó formán lehet már látni, hogy van egyenlőség.

Péter. Ugyan miből látja kee?

Pál. Csak úgy elvétve látni már kürtőkalapot.

Péter. No én nem tom, mit is szerettek rajta?

Pál. Nagyon sokat koma, sok egyetmás elfért alatta, azután meg akár mi kicsi ember feltette, *kilát-szott a földből*.

— Péter. Tudja-e kee koma? Iczig magyarul imádkozik ám.

Pál. Ugy boldogul magyarul.

Iczig. Bizony itt vóna az ideje, eléggé vótunk boldogtalanok.

Pál. Jaj Iczig, *ki hogy imádkozik, úgy üdvözül*.

— Péter. Vajjon koma! igaz-e? mikor még pogányok voltak régi apáink lovat áldoztak.

Pál. Biz úgy vót a.

Péter. Drágán kerüt a nekik.

Pál. Drágábbá jön most, mert akkor egy sereg áldozott egy lovat. Most pedig, ha fizetni nem tud kee, mind a két lovával adózik.

— Péter. Ha má kee mindent tud, mongya csak, minek van Attila zászlójába sas pingálva.

Pál. Mert a saskeselyű vezette őket erre a földre.

Péter. Hát azért megýünk most is a sas után.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Három fáradság haszontalan és fölösleges: a havat elhordani, mert úgy is elolvad, a forró kását főjni, mert úgy is megfűl; — a harmadik nem jut eszembe. — Mi a teendőnk? Hát az, hogy most leülünk, megesszük az ebédet, s ha megéhezünk, akkor megint — megesszük a vacsorát.

— Ny— a városában szintén hire futamodott, hogy a Beczirk urai a „jövő zenéjében“ fognak részeseülni. Hogy kerüljek ezt ki? holott a környékben egy fia katona sincs, a ki ezt a fatalis orschestrumot szétkaPELLMEISTEREZZE? — Hát egy reggel németül irt falragaszokat találnak a szögleteken, melyekben ez volt írva: „folyó hó 29-ikén ki fogjuk rabolni a zsidókat, a ki részt akar benne venni, tartsa készen magát!“ Mingyárt stafétáliter sürgetve küldének P—nyba, hogy e rablási merénylet megakadályozására intéztessék Ny—ába két kompánia katonaság, mert különben a zsidókat megölik. A katonaság megérkezett, s azonnal elszállásoltaták — igen természetesen a megvéendő zsidók házához; egynek egynek jutott hat is. Azok nagy jajveszékelve futnak a Beczirkre, hogy ők nem félnek, nekik nincsen semmi oltalmazásra szükségük, ha a Beczirk urai féltik az ablaikat, szállásolják magukhoz a katonaságot. Azonban ez nem használt semmit, a rendelet ki van adva, hogy a zsidóknak félniük kell; a katonaság náluk marad, a mint hogy ott is maradt.

— A kertészeti társulat, hallomás szerint, legközelebbi ülésében tens Galibády urat is megválasztja rendes tagul, mint európai híró *krumplitermesztőt*.

— (Lássa kend, micsoda szörnyőség az, most két esztendeje azt mondták, hogy az ezüsthuzsas ezután nem jár.) Hát hiszen nem is jár azóta. (De azt, hogy nem veszik el.) Ha nem adja oda senki. (Ugy értem, hogy kevesebb lesz az ezüst, mint a bankó.) Hát hiszen az is igaz, mindig kevesebb az ezüst, mint a bankó. (Ne bolonduljon kend, azt akarom mondani, hogy a kinek ezüst pénze van sok, annak az nem ér annyit, mintha bankója von sok.) Ez is szentül van, mert a kinek bankója van sok, az kiadhatja azt kölcsön, kap érte kamatot, de a kinek ezüstje van, eldugja, s nem kap interest. (Jól van, de már azóta az ezüstnek az adátsiója felment 43 proszitra) Tán az ázsíja — procentre? Bizonyosan

tojáson ült és szaporított. (Kenddel se lehet ma okosan beszélni.)

— — A napokban egy sajtóságos maskarádénak volt a váczitecza tanuja. Egy borotvált képű alak, hosszú szárnyu frakkban, fehér pantallonban, magas kürtös kalappal, hegyes inggallérral; hóna alatt nagy csomó hosszú papirossal, járta sorra a boltokat; mind-egyikben e szavakkal köszöntve be: „Adieu, meine Herren, wir gehen schon!“ azzal szelelt odább. Végre feltartóztatták, s kérdőre vonták e különös magaviseletéért. Kisült, hogy csak tréfálni akart. „Quäle nie ein Thier zum Scherz, Denn es fühlt wie du den Schmerz!“ (Mit tesz az magyarul?) „Jó a németnek a *stercz*, Magyarnak a zsiros *percz*.“ (Talán „pörccz“) Így academicusabb!

— — Napoleon már megint valami újat talált fel: a **néma ágyút**; ez egy olyan átkozott szerszám, hogy mikor elsül, azt sem hallani, hogy durrant? csak elsöpörtte az embert; olyan mint az a kutya, a melyik nem ugat, hanem csak egyszerre harap. Ez egészen leszorítja a csaták teréről a régi *mennydörgő* ágyukat, a miket nem fognak már majd egyébre használni, mint jeladásra, mikor egy-egy princz születik.

— — Hirlik, hogy a censoraink mind *lapengedélyért* folyamodtak s szerkesztők lesznek. A kellene most, hogy mi meg *ensorok* legyünk!

— — Murát herczeg kinyilatkoztatja, hogy ő se nagyon bánna, ha a két Sicilia királyságát neki adnák. De édes herczeg, elébb kezd te is a *krumplivetésen*!

— — Uj finánczminiszterképen emlegetik a lapok *Holzgethan* urat. Jaj uraim, **Silbergethan** kellene nekünk, meg **Goldgethan**!

— — Ma egy ily nevet olvastam az ujságban: „Eisenbahn János.“ Valjon hogy hihatták ennek a szép apját?

— — Most olvasom egy t. ujlaki komám leveléből hogy egy környékükbéli járásbíró azzal fenyegetőzik, hogy a kik ő utánuk fognak jönni járásbíráknak, azoknak is elébb — mind *biró vizsgát* kell letenni *Eperjesen*.

— — Pest uj polgármestere derék magyar ember, azért, hogy német neve van. (Mire kellene neki magyaritani.) **Lehelre**, mert ő ütötte le helyéről **Conradot**.

— — Itt van ni! Kúza is kapott 60 millió kölcsönt, a magas kapu is kapott 400 millió kölcsönt, csak mi nem kapunk pénzt kölcsön. Nagyon furcsa ez.

— — Az állatkórház homlokzatárul is *bevették* már a sast. Pedig oda csak a *beteg állatokat* szokták bevenni.

— — Az új városkapitány, mint hallom, 200 fiatalból és polgárból álló *constabler testületet* akar felállítani, mely lehető zavarokat minden fegyveres erő közbejötté nélkül képes lesz elcsillapítani. Ezt minden vidéki város utánozhatná. Most már a mi kezünkben van a gyeplő, mi dülünk fel, ha ároknak megyünk!